

РЕШЕНИЕ

№ 5347

гр. София, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Биляна Симчева

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Биляна Симчева Въззивно гражданско дело № 20231100503514 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. № 262065/28.11.2022 г. на Л. С. И., чрез адв. Д. С., срещу решение № 12233/04.11.2022 г. по гр.д. № 21690/2022 на Софийски районен съд, 50 с-в, с което е отхвърлен като неоснователен предявеният от ищцата Л. И. срещу „Топлофикация София“ ЕАД иск с правно основание чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване нищожността на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 11.02.2021 г., издадена по ч.гр.д. № 6927/2021 г. на Софийски районен съд.

В жалбата се иска отмяна на постановеното съдебно решение с бланкетно изложени твърдения за неговата невалидност и недопустимост. Като основания за неправилност на първоинстанционното съдебно решение, въззивникът сочи, че съставът на Софийски районен съд е достигнал до погрешния правен извод за действителност на издадената заповед за изпълнение, без да разгледа всички изложени в исковата молба основания за нейната нищожност, поради което преповтаря същите пред настоящата съдебна инстанция. Навежда шест основания за нищожност на заповедта за изпълнение, а именно: 1/ заповедта е издадена в противоречие с правото на Европейския съюз при липса на компетентност; 2/ издадена е срещу лице, с различно презиме от това на ищцата, като намира, че, в случай, че се касае за очевидна фактическа грешка, така издадената заповед представлява официален документ с невярно съдържание, чието съставяне представлява

престъпление; 3/ издадена е в нарушение на тълкувателната практика на ВКС при липса на индивидуализация на претендираното от заявителя вземане; 4/ издаването на заповедта, в нарушение на чл. 411, ал. 2 ГПК, не се предхожда от съставянето на писмен съдебен акт, в който да е обективизирана волята на съда; 5/ заповедта е издадена без в заявлението да е посочен юридически факт, правопораждащ договорно правоотношение между страните, като сочи, че ищцата не е собственик и няма вещни права върху жилището, във връзка, с което е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение от „Топлофикация София“ ЕАД, както и не живее в него; 6/ заповедта е недопустима, тъй като е предявен чужд дълг.

В допълнителна молба от 23.05.2023 г. и в проведеното по делото открито съдебно заседание, излага допълнителни съображения за нищожност, като счита, че издадената заповед няма място в правния мир, тъй като представлява документ с невярно съдържание, издаден по подадено заявление с невярно съдържание, сочейки, че първоинстанционният съдебен състав и представителят на дружеството-ответник са осъществили съставите на престъпления по чл. 311 и 314 НК.

Отправя претенция към съда за присъждане на разноски за заплатена държавна такса и осъществено, на основание чл. 38, ал. 2 и ал. 3 ЗАдв., процесуално представителство пред двете съдебни инстанции, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК насрещната страна „Топлофикация София“ ЕАД подава аргументиран отговор с искане жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Софийският градски съд, Гражданско отделение, IV-Г въззивен състав, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, **приема за установено от фактическа страна следното:**

Първоинстанционният съд е сезиран с установителен иск с правно основание чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване нищожността на издадена заповед на изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Безспорно е между страните, а и се установяване от представените пред първоинстанционния съд писмени документи, че ч.гр.д № 6927/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 79 състав, е образувано въз основа заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.02.2021 г., депозирано от „Топлофикация София“ ЕАД срещу В.И.И., ЕГН *****, С. И. И., ЕГН *****, К.И.П., ЕГН ***** и Л. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, общ. „Триадица“, ж. к. „Гоце Делчев“, бл. ****, за вземания за доставена и незаплатена топлинна енергия до имот, находящ се в гр. София, общ. „Илинден“, ж. к. „Света Троица“, бл. 168, ет. ****, в периода м. 05.2017 г. – м. 04.2020 г., при разделна отговорност

и посочени в заявлението квоти на длъжниците.

Видно от материалите по заповедното дело, на 10.02.2021 г. е извършена служебна справка за длъжницата Л. С. И., от която се установява, че постоянният и настоящият адрес на последната се намират в град София, общ. „Триадица“, ж. к. ****.

Въз основа на горепосоченото заявление, на 11.02.2021 г. по ч. гр. д. № 6927/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, с което е разпоредено на В. И. И., С.И.И., К. П. И., и Л. С. И., с адрес: гр. София, общ. „Триадица“, ж. к. ****, да заплатят на „Топлофикация София“ ЕАД претендираните суми, конкретно изчислени с оглед на квотите в отговорността на всеки от длъжниците.

В титулната част на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК е посочено името на съдия-докладчика, като в края на съдебния акт, след думите „районен съдия“ е положен подпис-параф.

Препис от издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е адресиран до Л. С. И., на следния адрес: гр. София, общ. „Триадица“, ж. к. ****, и е връчен на лицето Н.Г., с отбелязване, че същият е пълнолетен от домашните на адреса.

С Разпореждане от 11.09.2021 г., СРС е разпоредил издаване на изпълнителен лист срещу длъжниците В.И.И., С.И.И., К.П. И. и Л. С. И., предвид изтеклия при условията на чл. 414, ал. 2 ГПК, вр. чл. 416 ГПК едномесечен срок за подаване на възражение от страна на длъжниците.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от лице с правен интерес, срещу подлежащ на институционален контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – съгласно задължителните указания, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

При служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми.

По релевираните във въззивната жалба доводи във връзка с правилността на решението съдът намира следното:

При безспорна по делото фактическа обстановка, предмет на въззивното производство е единствено правният спор относно действителността на издадения съдебен акт – заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

По така очертания предмет на обжалване, настоящият състав намира следното:

Нищожността е най- тежкия порок на съдебните актове. За разлика от останалите порочни съдебни актове - недопустими, неправилни, непълни, неясни, такива, в които е налице явна фактическа грешка - нищожният акт не е годен да породи правни последици, като с оглед създамата се привидност за такива последици, произтичаща от легитимиращия му ефект, законът допуска пороците на съдебния акт, водещи до неговата нищожност, да се релевират пред съда безсрочно, било по исков път или чрез възражение. Както посочва самият въззивник, в процесуалния закон не се съдържа изброяване на недостатъците на съдебните актове, водещи до тяхната нищожност, но изхождайки от естеството им - едностранни властнически волеизявления на държавен правораздавателен орган, в които се съдържа произнасяне по правен въпрос от неговата компетентност, съдебната практика и правната теория трайно приемат, че за нищожност се касае в случаите, при които съдебният акт е: постановен от ненадлежен състав - от лице, което не разполага със съдийска правоспособност, еднолично, в случаите, при които е компетентен състав от няколко членове, или обратно - ако е постановен по въпрос, който не попада в обхвата на правораздавателната власт на българските съдилища; ако е постановен устно или, макар и да е изготвен в писмена форма, е останал неподписан от мнозинството от членовете на съдебния състав, поради тяхното несъгласие с него; когато съдебният акт е напълно неясен в степен правораздавателната воля на решаващия орган да не може да се изясни по пътя на тълкуването, както и в случаите, при които актът противоречи на свръхповелителни правни норми или предписва извършването на явно престъпление.

В процесния случай, видно от приложения по делото доказателствен материал, атакуваният съдебен акт - заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, не разкрива недостатъци, водещи до неговата нищожност. Заповедта е постановена в писмена форма от държавен орган, действащ в надлежен едноличен състав, съдържа произнасяне по въпроси, попадащи в рамките на предоставената му от закона правораздавателна компетентност, подписана е и не противоречи на свръхповелителни правни норми, респективно, не разпорежда извършването на престъпление, нито е възникнала в правния мир в резултат на извършено такова, доколкото наличието на престъпление може да бъде установено единствено с влязла сила присъда, а не инцидентно в рамките на гражданско съдопроизводство.

Досежно формата на съдебния акт и липсата на произнасяне с нарочен писмен акт относно предпоставките за издаване на заповед за изпълнение,

съдът намира следното:

Трайно установената и непротиворечива съдебна практика, непроменена още от въвеждането на заповедното производство с действащия ГПК от 2007 г., се концентрира около становището, че издаването на заповедта за изпълнение, не е необходимо да се предхожда от постановяване на нарочно, отделно и самостоятелно разпореждане на съда, с което да се уважи заявлението за издаването на заповедта.

Съгласно чл. 411, ал. 2 ГПК районният съд разглежда заявлението за издаване на заповед за изпълнение в разпоредително заседание и издава заповедта, освен в случаите по т. 1 - 5 от цитираната разпоредба, в който случай съдът се произнася с разпореждане, с което отхвърля заявлението. И в двата случая се касае за произнасяне по същество на заявлението, като в единия случай съдът отхвърля искането на заявителя за издаване на заповед за изпълнение като се произнася с разпореждане, а в другия уважава искането, в който случай правораздавателната воля на съда се обективира в самата заповед за изпълнение, която именно представлява правораздавателният акт, в който се съдържа произнасянето на съда по същество на заявлението. Заповедта за изпълнение не се мотивира по същество, тъй като нейното съдържание е уредено изчерпателно в разпоредбата на чл. 412 ГПК., чийто текст не предвижда излагането на мотиви, като заповедта се издава в образца, установен съгласно специална наредба. Особеното в случая се състои в различното наименование на актовете, с които съдът се произнася по същество на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, в зависимост от това дали заявлението се уважава или се отхвърля, и тяхното задължително съдържание. Съдът се произнася с мотивирано разпореждане единствено в случаите, при които отхвърля заявлението за издаване на заповедта за изпълнение, като в останалите случаи правораздавателната му воля се обективира в самата заповед. С оглед на това, липсата на разпореждане, с което се установява наличието на предпоставките по чл. 411 ГПК, като самостоятелен, отделен и предходен писмен акт, само по себе си не води до каквато и да било незаконосъобразност /неправилност, недопустимост или нищожност/ на издадената съдебна заповед за изпълнение / в този смисъл и Определение № 1022 от 9.05.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3861/2022 г., IV г. о., ГК.

Неотносими към въпроса за нищожността на атакувания съдебен акт са, на следващо място, доводите за неприлагане или неправилно прилагане от заповедния съд на норми от правото на Европейския съюз в области със споделена компетентност и необходимостта на отпращане на преюдициално запитване. Противоречието с норми на общностното право е в състояние да доведе до нищожност на съдебния акт единствено в случай, че постановените с него правни последици - процесуални или материални - влизат в явно противоречие със свръхповелителни правни норми или предписват явно престъпление.

В случая с оспорваната заповед за изпълнение се разпорежда плащането на парична сума, които правни последици категорично не са в състояние да обусловят извод за нищожност на съдебния акт, от който произтичат. В заповедното производство съдът не решава със сила на пресъдено нещо въпроса, относно дължимостта на претендираното вземане, тъй като по дефиниция се предполага, че същото е безспорно. Несъстоятелни са и твърденията на въззивника, че твърдяната недължимост на задължението, обективизирано в заповедта, превръща последната в официален документ с невярно съдържание. Делението на документите на верни и неверни се отнася единствено до официалните удостоверителни документи, в която група не попадат съдебните актове, представляващи по същество официални диспозитивни документи.

Наред с това, допуснатите в съдебното производство евентуални нарушения на правото на ЕС, не биха могли да доведат до нищожност на постановените в него актове, а евентуално до тяхната неправилност. Условието за валидност на актовете постановени в съдебното производство на определена страна членка се уреждат от вътрешното ѝ процесуално законодателство, а не от правото на ЕС. Затова и валидността на съдебния акт не зависи от приложението на правото на ЕС. Последното се прилага заедно с вътрешното право на страната членка и евентуалните допуснати от съда нарушения на това право биха могли да доведат до неправилност на съдебния акт, но не и до неговата нищожност, ако са налице, установените от закона условия за неговата валидност.

На следващо място, нямат отношение към валидността на постановления съдебен акт, изложените от въззивника твърдения в т.3, 5 и 6 от въззивната жалба, а именно - че не е посочен юридическият факт, от който произтича вземането, в това число, че не е съобразено, че въззивницата не е собственик на недвижимия имот, че вземането не е индивидуализирано, както и че е предявен чужд дълг. Всички тези основания биха могли да касаят единствено правилността на заповедта за изпълнение, като в голямата си част подлежат на изследване не в самото заповедно производство, а в евентуално последващо исково такова, образувано след подадено възражение от страна на длъжника.

Тук е редно да бъде отбелязано, че страните в процеса не могат да черпят права от своето процесуално бездействие, както и, по пътя на отделно исково производство, да санират процесуалните си пропуски, изразили се в несвоевременно упражняване на предоставени им от закона възможности за защита.

На последно място, не може да се приеме, че издадената заповед за изпълнение е нищожна, поради наличието на грешка в посоченото в съдебния акт бащино име на длъжника Л. И.. След извършения анализ на приложената по делото заповедна преписка, се установява, че в случая се касае за допуснатата от заповедния съд очевидна фактическа грешка при изписването на

презимето на длъжника в процесната заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 6927/2021 г. на Софийски районен съд, като вместо правилно изписаното от самия заявител в заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.02.2021 г. и установеното от СРС при служебна справка за лице в Национална база данни „Население“ бащино име на длъжницата Л. С. И., съдът е изписал погрешното С.. Допуснатата грешка при изписването на бащиното име на длъжницата обаче не поражда съмнение относно нейната самоличност. От една страна, се наблюдава сходство в посочените две имена, а от друга, в заповедта правилно са изписани както личното и фамилното име на Л. И., така и нейното ЕГН, а също и точните постоянен и настоящ адрес, които данни се явяват достатъчни, за да се индивидуализира правният субект, респ. адресатът да разбере, че уведомлението е персонално за него.

По изложените съображения и с оглед идентичните правни изводи, до които достигна въззивният съд, първоинстанционното съдебно решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно в обжалваната му част.

Относно разноските във въззивното производство:

С оглед изхода на делото и предвид изричното искане, в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят разноски в размер на сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция, определено по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд, Гражданско отделение, IV - Г въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 12233/04.11.2022 г. по гр.д. № 21690/2022 на Софийски районен съд, 50 с-в.

ОСЪЖДА Л. С. И., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Гоце Делчев“, бл. **** да заплати на основание чл. 78, ал. 8 ГПК на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "****", сумата от **100 /сто/ лева** – разноски във въззивното производство за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____